

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

του ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στόν πύργο του μαρκησίου Κάουλος-Ταρντίες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μαντουίας, πρίγκιπς της Γκονζάγκας, τόν όποιον ο πυργωδέστης προκρίτει να παντρευτεί μέ την κόρη του Αδύη. Μιά ή Αδύη έχει παντρευτεί μουτικά πρό τετραετίας μέ τόν δούκα Φίλιππο τού Νεβέρ, οίλο όνεο τού πρίγκιπτος της Γκονζάγκας, μέ τόν όποιον έχει αποκτήσει καί παιδί. Ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας, ο όποιος τόν έξρει αυτό, έχει άναβεί στήν έμπιστό τού Πεύρου διά συγκέντρωση τούς καλύτερους σταθιαστές της βαλίας, γιά να δολοφονήσουν τόν Νεβέρ, γιατί έτσι, έκτός τών άλλων, θά τόν κληρονομή, έπειδή είνε έδελφός του. Οά' αυτά όμως τά μαθαίνει ο περιρρησις γιά τήν όμορφία του καί τήν άνδρεία του δεκαοκταετής Ιππότης Λαγκαρντέρ, ο όποιος άποφασίζει να ώσών τόν Νεβέρ καί τήν κόρη του. Πράγματι δέ κατορθώνει να πάει τήν κόρη τού Νεβέρ, κι' έπειτα, έχοντας τήν στήν άγκαλιά του, άποκρούει μαζί μέ τόν πατέρα της τήν έπίθεση τών μπράβδων. Μά ένώ οι δύο βρούδες θριαμβεύουν, άφαιρούν ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας γλυστράει ύπουλα στό σκοτάδι καί δολοφονεί τόν Νεβέρ, βυθίζοντας τόν σταβί τού ράχου του. Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μά κατορθώνει να ξεούγη από τούς δολοφόνους, παίρνοντας μαζί του καί τήν κόρη τού Νεβέρ. Δεκαεννιά χρόνια περνούν καί ο Γκονζάγκας, ο όποιος, παντρεύτηκε τήν Αδύη, μεταβάλλει τόν μέγερύ του στή Παρισί σ' ένα είδος έμπορικώ όρμητιστηρίου. Στο διάστημα όμως τών δέκα εννιά χρόνων που πέρασαν, όλοι οι υπέρβοι, που έλαβαν μέρος στήν έπίθεση έναντίον τού Νεβέρ καί τού Λαγκαρντέρ, βρίσκονται σκοτωμένοι μυστηριώδως, μέ μία σπείρα άνάμεσα στα μάτια. Τελευταίω άπ' αυτούς σκοτώνονται ο Φαέντς κι' ο Σαλτανί, που βρίσκονται νεκροί έξω άπ' τόν σπιτι, μέσ' στό όσοιο ο Γκονζάγκας κρατάει στήν φυλακή, γιά άγνωστο σκοπι, μία όρμητιστή ύσπανίδα, τήν γνάω Κρούζ, καί της όποιος τήν έπίβλησι τούς είχε άναβεί. Τήν ώς τήν κόρη τού Γκονζάγκας τήν προορίζει γιά να τήν παρουσιάσει στήν αύούγυ τού ώς τήν κόρη τού Νεβέρ καί να έξαοφάσει έτσι τήν κληρονομία του. Καί πράγματι, σ'οκαλεί ένα οικογενειακό συμβούλιο, τόν όποιον θά κρίνει σχετικώς μέ τήν κληρονομία τού Νεβέρ. Στο συμβούλιο αυτό παρουσιάζεται άφαιρώ ή Αδύη άποφασισμένη να ύπερασπιστή μέ κάθε τρόπο τά δικαιώματα της κόρης της. Έκει μία φωνή, μία μυστηριώδης φωνή, που τήν άκούει μονάχα αυτή, της ύπαγορεύει τις άπαντήσεις της κι' ή άπαντήσεις αυτές είναι τόσο άποστοματικές, ώστε ο Γκονζάγκας χάνει τόν παιγνίδι, πληροφορούσε τώμα άμέσως ότι ο Λαγκαρντέρ μέ τήν κόρη τού Νεβέρ κρύβεται σ' ένα σπιτι της όδού Σάνττ καί στέλνει τούς άνδρώτους του ν' άπαγάγουν τή νέα. Στο όμοιο αυτό άρχίζει ή δημοσίευσις τού Ήμερολόγιου, τόν όποιο ή κόρη τού Νεβέρ διηγείται τά παικτικά της χρόνια κοντά στόν Λαγκαρντέρ.

αυτό τόν άπόμωρο πανδοχείο, όπου είχε μπη γιά να ζητήσει άσουλο. Τότε τού παραχώρησαν τήν κάμαρη μέσα στήν όποια βρισκόμαστε.

Ο Έρρίκος έτοιμαζόταν να πλαγιάσει σέ μία άχυροστρωμένη, όταν έξαφνα άκουσε καλασμού άλόγων στήν έξοχή, τά όποια σε λίγο σταμάτησαν μπρός στήν πόρτα τού πανδοχείου. Τότε ο Έρρίκος, άντι να κοιμηθθ, άνοιξε άθόρυβα τήν πόρτα καί κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια της σκάλας, που οδηγούσε στό πρώτο πάτωμα.

Από κει, είδε κάτω στή σάλα τού πανδοχείου δύο εύπατρίδες να συνειννοούνται ιδιαίτερας. Σε λίγο τούς πληρώσαν κι' ο ιδιοκτήτης τού πανδοχείου καί τούς έλεπε:

—Είμαι εύγενής καί δέν θά παραδώσω τούς ξένους μου...

Μά τήν ίδια στιγμή άκούστηκε ο μεταλλικός κρότος μιας χούφτας νομισμάτων, που τάρχιχαν επάνω στό τραπέζι, κι' ο πανδοχέας σώπασε.

Τότε μία φωνή, που τήν ήξερε καλά ο Έρρίκος, πρόταξε:

—Κμάτε γρήγορα!... —Ας τελειώσουν!...

Αμέσως ο Έρρίκος ξαναγύρισε ειαστικά στήν κάμαρή μας κι' έκλεισε όσο καλύτερα μπορούσε τήν πόρτα. Ψρμισε κατόπι πρός τόν παράθυρο γιά να δη άν θά μπορούσαμε να φύγουμε από κει. Τα κλαδιά δύο μεγάλων θελανιδιών έφταναν ώς αυτό. Από κάτω, άπλωτόταν ένας μικρός λαχανόκηπος περιφραχτός. Πιο πέρα ήταν ένα λειβάδι καί κατόπι τόν ποταμό. Άργια, που τ φεγγάρι τώδειχνε μέσ' άπ' τά δέντρα.

Οι δικάται μας ανέβαιναν τή σκάλα... Τότε ο Έρρίκος έτρεξε πρός τήν πόρτα κι' άντικατάστησε τήν άμπάρα της που έλειπε μέ τόν μπράτσο του. Άπ' έξω προσπαθούσαν ν' άνοιξουν έσπραχνα, θλαστημούσαν, μά τού κάκου... Τόν μπράτσο τού Έρρίκου άξιζε όσο κ' ένας σιδερένιος λουτός.

—Χλόμισσες, μικρή μου Αδύη, μου έλεπε, όταν μέ είδε να σηκώνομαι. Μά είσαι γενναία καί θά μέ βοηθήσης...

—Ω! ναί! φώναξα ένθουσιασμένη, μέ τήν ιδέα ότι θά μωρέσω να τού φανώ χρήσιμη...

Άμέσως ο Έρρίκος μέ τράθηξε πρός τόν παράθυρο, καί δείχνοντας μου τά κλαδιά καί τόν κορμό της μιας από τις θελανιδίες, μου έλεπε:

—Θά μπορούδες να κατεβής κάτω στό λαχανόκηπο άπ' αυτή τήν θελανιδία;

—Ναί, πατέρα, μωρώ, άν μου ύποσχεθής πως θάρθής μέ καί συναντήσης γρήγορα...

—Σού τόν ύπόσχομαι, μικρούλα μου Αδύη... Θάρθω να σε συναντήσω ή πολύ γρήγορα ή ποτέ... έπρόσθεσε, παίρνοντας με στήν άγκαλιά του.

Εύτυχώς, ήμουν πολύ ταργαμένη, κι' έτσι δέν κατάλαβα τήν σημασία της τελευταίας του φράσεως. Ο Έρρίκος άνοιξε τόν παράθυρο τήν στιγμή ακριβώς που τά θήματα τών διακτών μας άκούγυτουσαν πάλι στή σκάλα. Πισίτηκα τότε άπ' τά κλαδιά της θελανιδίας, ένώ εκείνος όρμούσε πρός τήν πόρτα.

—Όταν θά φτάσης κάτω, μου έλεπε ακόμα, θά πετάξης ένα χαλί, καί στό δωμάτιο, γιά να καταλάβω πός έφτασες... Έπειτα θα ηηδήξης τόν μικρό φράχτη τού κή-

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

—Τί τούς κάνατε, λοιπόν, Έρρίκε, φίλε μου, φώναξα γιά να σε καταδιώκουν μέ τούση λύσσα...

—Τούς άπόσπασα τή λεία που θήελεν να κατασπαράξουν οι λύκοι! μου άπάντησε.

—Εγώ ήμουν ή λεία αυτή!...

—Εγώ!... Τό καταλάβαινα καλά!... Αυτή ή σκέψη μου πλημυρίζε τήν καρδιά καί μέ εκμηδένιζε... Έγώ ήμουν ή αιτία όλων, έγώ είχα συντριψει τή ζωή του.

Αυτός ο άνδρας, ο τόσο ώρατος, ο τόσο λαμπρός, ο τόσο εύτυχιμένος άλλότε, κρυβόταν τώρα σαν ένας έγκληματίας. Μου είχε δώσει τή ζωή του ολόκληρη. Γιατί;

—Πατέρα, τού έλεπα, πατέρα μου λατρευμένη, άφησέ με έδώ καί προσπάθησε να σωθής, σε ίκετεύω!...

Ο Έρρίκος μου έβαλε τόν χέρι στό στόμα μου καί μου ψιθύρισε:

—Μικρή τρελλή, μονάχα άν μέ σκοτώσουν, θ' άναγκαστώ να σ' έγκαταλείψω... Μά δέν μέ κρατούν ακόμα. Σήκω!...

Προσπάθησα να σηκωθώ, μά ήμουν πολύ αδύνατη...

—Εισαθα άργότερα, ότι ο φίλος μου Έρρίκος, είχε άποκάμει άπ' τήν κόουρσα, γιατί μέ είχε μεταφέρει στήν άγκαλιά του, μισοπεταμένη καθώς ήμουν, από τήν Παμπελούνα ώς

Είσε δύο εύπατρίδες να συνειννοείται ιδιαίτερας...

μην και τότε η Φλώρα ειπε σε μένα και στον Έρρικο, που ειχε πλησιάσει στο μεταξύ, ότι ειχε να φάει απ' την προηγούμενη μέρα το πρωί. Ο Έρρικός ηπρε τότε ένα κομμάτι ψωμί και της το έδωσε μαζί με λίγο κρασί του Ξερές, που ειχε μέσα στο παγούρι του. Όταν η Φλώρα έφαγε και ήπιε, κύτταξε τον Έρρικο στο πρόσωπο και έπειτα έμεινε και ειπε:

—Δεν μοιάζετε καθόλου!... Και όμως μαντεύω πως αγαπιόσαστε πολύ!... Ω! γιατί να μην έχω κ' εγώ έναν άνθρωπο ν' αγαπήσω!...

Και φιλάοντας το χέρι του Έρρικού, πρόσθεσε:

—Ευχαριστώ, κύριε Ιππότη, είστε καλός όσο κι' ωραίος... Σας ήθελα, μη μ' αφήσετε μονάχη σ' αυτή την έρημιά, τη νύχτα... Ο Έρρικός όμως διάταξε, γιατί οι Άτσιγγανοί εινε ύποπτα κ' επικίνδυνα ύποκείμενα... Η έγκατάλειψή αυτής της μικρής μπορεί να ήταν κερμιά παγίδα... Μά ίσως κάποια τόσο πολύ τον Έρρικο, ώστε στο τέλος δέχτηκε να πάρουμε μαζί μας την μικρούλα Άτσιγγάνα...

Ήμουν πεινά τρισευχασιμένη, εν αντίθεσι προς το μούλαρι μας, που ειχε τώρα τριπλό φορτίο.

Στο δρόμο, η Φλώρα μου διηγήθηκε την ιστορία... Άντικειν σ' ένα θάσο Άτσιγγάνων, που έρχοντοσταν από τη Λεώνη και πήγαιναν κ' αέτοι στην Μαδρίτη... Μά στο δρόμο τους κυνήγησε, άγνωστο για ποιό λόγο, έν άπόσπασμα της Ίεράς Έξετασεως... Η Φλώρα κρύφτηκε μέσ' στους θάμνους, ένδο οι σύντροφοί της έφευγαν... Όταν ο κίνδυνος πέρασε, η Φλώρα θέλησε να συναντήσει τους συντρόφους της... Μά τουύ κάκου περπάτησε, τουύ κάκου έταξε, έν μπορούσε να τους ξαναβρή... Οι διαβάτες, τους όποιους ρωτούσε, της πετούσαν πέτρες... Όταν ή νύχτα άπλώθηκε, η Φλώρα κοιμήθηκε σε μία θυμανιά... Την έπεινη, περπάτησε όλη την ημέρα, χωρίς να βάλη τίποτε στο

τόμα... Τά σκυλιά των ύποστατικών έτρεποσκόταδι... Ο Λαγκά... σω της και τά παιδιά την προγκού...

Γνωρίζοντας όμως ηξερε που θ' συναντούσε τους Περίαισ' έβριζε, γιατί οι Άτσιγγανοί σ' ταξείδια ναυτίου τοξίζου διάφορους σταθμούς συναντήσ' σταθμ' μεταξύ του σημείου της έκκίνησης κ' του τέλους του ταξείδιου... Μά ό σταθμός σ' αυτός ήταν πολύ μακρύν κ' ένα φασαγί του μέσου Μπαλαντρών σ' έστ' όχτω λειωών άπόστασι απ' τη Μαδρίτη...

Έπειδή προς τά εκεί πήγαινε ο δρόμος μας, κατάφερα τον Έρρικο να πάρουμε μαζί μας τη Φλώρα ώσούτου να συναντήση τους συντρόφους της...

Ήπό τη στιγμή που η μικρή και χαριτωμένη Φλώρα έγινε συντρόφισσα μας και τό ταξείδι μας έγινε λιγώτερο μονότονο... Ήταν χαρούμενη, όσο κ' εγώ... Ήξερε να χορεύει και να τραγουδά... Μας δισσεκάδαε, λέγοντας μας τά διάφορα παιγνίδια των αδελφών της των Άτσιγγάνων.

Την ρωτήσαμε ποιό Θεό πίστευε... Μά ούτε ή ίδια δεν ήξερε. Μας ειπε όμως, ένι ειχε συναντήση κάποτε έναν Ιερομόναχο, ο όποιος της περιέγραφε τό μεγαλειό του Θεού των Χριστιανών κ' ότι από τότε ήθελε να βαφτιστή.

Η Φλώρα έμεινε όχτώ μέρες μαζί μας, όσο καιρό δηλαδή χρειάστηκε για να φτάσουμε στο άρος Μπαλαντρών. Όταν φτάσαμε άπέναντι στο έρωχάδες αυτό θουό, στο όποιο έπρόκειτο ν' άποχωριστούμε απ' τη Φλώρα, έγιναν μελοχολική... Είχα συνηθισει πειά τη Φλώρα. Όχτώ μέρες τώρα ταξιδεύσαμε καβόλλα στο ίδιο μούλαρι, άγκαλιασμένες και φιλαρώντας αδιάκοπα. Η Φλώρα μ' αγαπούσε πολύ κ' εγώ την θεωρούσα σαν αδελφή μου.

Έκανε πολύ ζέστη. Ο ούρανός ήταν γεμάτος σύννεφα κ' ο άέρας θερμός, πράγμα που προημνη καταγίδια. Μόλις φτάσαμε στις ύπαιρειες του θουού, χοντρές σταγόνες βροχής άρχισαν να πέφτουν. Ο Έρρικός μας έδωσε τότε τον μανδύο του για να τυλιχτούμε κ' ή δυο κ' άρχισαμε να σκαρφαλώνουμε στους θράχους, ένδο ή μόρα ξεπούσε...

Η Φλώρα μας ειχε ύποσχεθή την πιο έγκάρδια φιλοξενία ανάμεσα στους αδελφούς της.

Η θύελλα δεν ήταν πράγμα, που θά μπορούσε να τρομάξει τό φίλο μου Έρρικο. Η Φλώρα πάλι κ' εγώ, γελούσαμε τρελά, καθώς θρισκομασε ένωμένες μέσ' στη μόρα, κάτω απ' τό μεγάλο μανδύα του Έρρικού.

Τά μαύρα σύννεφα έπρεξαν τό ένα άπάνω στο άλλο, σχηματίζοντας κάθε τόσο ανάμεσα τους άνοιγματα, στο θάθος των όποιων φαινόνταν ο θαυγάλατος ούρανός. Η γραμμή του όριζοντος προς τη Δύσι, φαινόνταν σαν έννα κατακόκκινο χάος. Έθαφε όλα τά πράγματα πορφυρά. Ο δρόμος σκαρφάλωνε έλικοειδώς ανάμεσα απ' τους θράχους του θουού. Η δύναμις του ανέμου ήταν τόσο σφοδρή, ώστε τό μούλαρι μας έτρεμε στα πόδια του.

—Περιεργο! φώνασα σε μία στιγμή. Αυτό τό κόκκινο φώς με κάνει να παθαίνω όφθαλμαπάτη... Πρό όλιγου, στην κορυφή αυτού του θράχου, μου φάνηκε πως διέκρινα δυό ανθρώπους...

Άμέσως, ο Έρρικός γύρισε και κύτταξε προς την διεύθυνσι του θράχου που του ειχα δείξει.

—Δέν βλέπω τίποτε, ειπε.

—Δέν υπάρχουν πειά εκεί, ειπε τότε κ' η Φλώρα με φωνή υγανή.

—Όστε ήσαν στο θράχο προηγούμενός δυό άνθρωποι; ρώτησε άνησχα ο Έρρικός.

Έκείνη τη στιγμή, ένιωσα μέσα μου έναν άόριστο τρόμο, τον όποιο ή άπάντησις της Φλώρας μεγάλωσε ακόμα περισσότερο...

—Όχι δυό, ειπε, άλλα τουλάχιστον δέκα...

—Ένοπλοι; ρώτησε ο Έρρικός.

—Ένοπλοι.

—Μήπως εινε άτσιγγανοί, αδελφοί σου;

—Όχι.

—Και από πότε μας παρακολουθούν;

—Από χτές τό πρωτό ακριβογυρίζουν ολόγουρά μας...

Ο Έρρικός κύτταξε τη Φλώρα με δυσπιστία... Κ' εγώ ή ίδια ένιωσα εκείνη τη στιγμή κάποια δυσπιστία έναντιον της. Γιατί δεν μας ειχε ειδοποιήσει για την παρουσία αυτών των ανθρώπων;...

—Νόμισα στην άρχη πως ήσαν ταξειδιώτες, όπως κ' έσείς, ειπε ή φίλη μου, άπαντώντας μόνη της στην καχύποπη σκέψη μας. Ακολουθούσαν τό παλιό μονοπάτι προς τη Δύσι, απ' τό όποιο πηγάνει όλος ο κόσμος. Μονάχα απ' τη στιγμή που φτάσαμε στο θουό, ή κινήσεις τους άρχισαν να μου φαίνονται ύποπτες... Δέν σάς ειδοποιήσα, γιατί θρίσκονται πολύ πιο μπροστά από μας τώρα και πήλικαν σ' ένα δρόμο, όπου δεν μπορούμε πειά να τους συναντήσουμε...

Και μάς εξήγησε, ότι ο παλιός δρόμος περνούσε απ' τό Βόρειο μέρος του Μπαλαντρών, ένδο ο δικός μας έστριβε διαρκώς προς τό Νότο. Οι δυό δρόμοι συναντιόντοσταν σ' ένα μοναδικό πέρασμα, πολύ μακρύν απ' την κατασκήνωσι των Άτσιγγάνων, στην όποια πηγάνεμα...

Έτσι, προχωρώντας μέσα στο θουό, δεν διακρίναμε πειά τις σιλουέτες αυτών των ανθρώπων. Όσο μακρύν έφτανε ή ματιά, οι θράχοι ήσαν γυμνοί... Δέν έβλεπε κανείς άλλη κίνησι παρά τό τρεπούλισμα των δέντρων που τά σάλευε ή θύελλα.

IV

ΟΠΟΥ Η ΦΛΩΡΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Η νύχτα έφευγε. Δέν συλλογιζόμασε πειά καθόλου τους μυστηριώδεις εκείνους ανθρώπους. Πελοδώς χαράδρες και άπέραστα φαράγγια μας χώριζαν απ' αυτούς τώρα. Όλ ή προσοχή μας τώρα ήταν συγκεντρωμένη στο μούλαρι μας, τουό όπου τά πόδια με μεγάλη δυσκολία υπερνικούσαν τά εμπόδια που παρουσιάζόντοσταν μπροστά μας.

Είχε πειά άπλώθη ή νύχτα, για καλά, όταν μια χαρούμενη κραυγή της Φλώρας μας άνήγγειλε τό τέλος των κόπων μας. Είχαμε μπροστά στα μάτια μας ένα ύπεροχο και μεγαλοπρεπές θέαμα.

Πρό μερικών στιγμών, θαδίζαμε σ' ένα ψηλό και κλειστό μονοπάτι, που μας έκλεινε τον όρίζοντα και τον ούρανό. Θάλεγε κανείς πως περπατούσαμε ανάμεσα σε δυό γιγαντιαία τέλιχη. Η μόρα ειχε πάψει. Ο Βορειοδυτικός άνεμος, διώχνοντας μπροστά του τά νέφη, σκούπιζε τό στερέωμα που έλαμαε μετά την καταγίδια. Τό φεγγάρι σκόρπιζε τά λευκά κύματα του φωτός του.

Βγαίνοντας από τό μονοπάτι, θρηθήκαμε σ' ένα είδος κυκλικής κηλάδος, που την περιστοιχίζαν δαντελλωτόι θράχοι, άνάμεσα στους όποιους φύτρωναν, έδώ κ' εκεί, σύδεντρα πεύκων. Ήταν τό «Τάσι του Διαβόλου», τό κεντρικόν σημείο του θρους Μπαλαντρών, τουόποιο ή πιο ψηλές κορφές γέρνουν προς τό Έσκοουριά...

Τό «Τάσι του Διαβόλου» μάς φαινόνταν εκείνη τη στιγμή, σαν μία άδυσσοσ χωρίς τέλος. Η άχτινες του φεγγαριού, που φωτίζαν ζωηρά γυρω τους δαντελλωτούς θράχους, άφηναν την κοιλιά μεσ' στο σκατάδι και της έβιναν ένα τρομαχτικό θέθος.

Άκριβώς άπέναντι μας άνοιγε ένα μονοπάτι, ακριβώς όμοιο μ' αυτό που είχαμε έγκαταλείψει, έτσι που τό ένα συνέχιζε τό άλλο και τό «Τάσι» που θρισκόταν ανάμεσα τους ειχε δημιουργηθή ασφαλώς από κάποιο σεισμό.

Μία καλή φωτιά, ήταν άναμμένη στην είσοδο αυτού του μονοπατιού. Γύρω απ' τη φωτιά, άνδρες και γυναίκες καθόντουσαν.

(Ακολουθεί)

